

Jmenuji se Matthias Lorenz, jsem violoncellista žijící v Drážďanech zaměřený na současnou hudbu. Od roku 2011 jsem hrdým členem Ostravské bandy a jsem rád, že jsem součástí tohoto krásného „korona projektu“. Budu pro vás hrát dvě skladby: první je od Petera Ablingera, „WEISS / WEISLICH 17k“, pro violoncello a pásku. Jako spousta kusů od Petera Abingera, i tato stojí na velmi snadné konstrukci, takže jsem si jistý, že to pochopíte už po prvních dvou nebo třech opakováních, které hraji. Příjemný poslech.

Takže tohle byla skladba Petera Ablingera. Jak jsem řekl, je docela snadná. Máme tyto dvě linie, nejprve jednu linii, která začíná na počítači stejným tónem, a druhý řádek začíná hrou na violoncello, které využívá víceméně všechny tónové výšky. Ty dvě linie se pak začnou posouvat – po pěti opakováních je to posun o 45 stupňů, což je vlastně moment, který se mi líbí nejvíc. Pak se vrací zpět a posouvá se dál a dál a vrací se zpět k těm 45 stupňům. A tak, jak to hraji, se nakonec ty dvě linie obrátí o 180 stupňů, takže se dostáváme v podstatě tam, kde jsme byli na začátku. Ale samozřejmě to není úplně stejné jako předtím. Na této skladbě se mi líbí, že jí sice můžete rozumět nebo dokonce i popsat to, co se v ní děje, ale stále to nestačí k pochopení toho, co bude následovat. Tu skladbu je opravdu nutné poslouchat, ale je pravda, že když víte, co přijde, tu skladbu to nečiní nudnou, ale naopak je to ještě lepší. Víte, že se můžete spolehnout na to, co se děje, a jen se usadit a naslouchat tomu.

Další skladba, kterou budu hrát, je „Music is the Key“ od Klause Langa. V jistém smyslu je hodně podobná té předchozí, protože ani jedné z nich nejde o to, aby se v nich cellista předvedl tím, co dělá, ale naopak spíše ukazují to, co je vůbec hudebně a zvukově možné vytvořit. Klaus Lang svou skladbu přirovnal k tomu, jako když máte dlaně plné drobných kamínek, pak je rozevřete a kamínky začnou zničehonic dopadat na kus dřeva. Někdy jich spadne více, někdy třeba jenom jeden, někdy žádný. Lang říká, že důležité je ty kamínky nevyhazovat, ale prostě je nechat spadnout, což je i způsob, jakým zde já figuruji jako subjekt, jsem vlastně v pozadí. Nejde tu o mě, jde tu o hudbu, o tu skladbu samotnou. To je to, co se mi na tomto projektu líbí. Když se budeme bavit o těchto koronavirových časech, myslím, že právě tato skladba jim odpovídá, protože je tak opatrná, co se zvuku týče. Kdybych měl na této době a na karanténě najít něco pozitivního, bylo by to to, že lidé se stali opatrnějšími. Všechno se zpomalilo, při procházení ulic do vás najednou nikdo nevrážel, každý si dává pozor na lidi kolem s vědomím, že chtějí dodržovat určitý odstup, což já třeba chci. Což bylo fajn. Teď se to pomalu zase mění a mně by se líbilo, kdyby se nám povedlo zachovat si alespoň to, že bychom i v časech po koruně byli k sobě navzájem vnímavější. Ale ať už to ve skutečnosti vypadá jakkoliv, tahle skladba se tak vlastně chová. Stará se o mě jakožto o hráče, o vás jako o posluchače a obzvlášť se pak stará o zvuky samotné. Takže tady je „Music is the Key“ (*Hudba je klíč*) od Klause Langa.